

EVENTUS PRO COLLEGIS

ČASOPIS STUDENTŮ
ÚSS PDF UHK

25.
VYDÁNÍ

BŘEZEN
2023



Vydání časopisu neprošlo jazykovou a stylistickou kontrolou. Za jazykovou a stylistickou stránku zodpovídají autoři jednotlivých příspěvků.

ÚVODNÍK

PhDr. Josef Kasal, Ph.D., MBA

„Pokusit se hodit do proudu času udici, návnadu, tenkou šňůru, za kterou tě jednou z hloubky – je-li vůbec taková šance – budou moct vytáhnout.“

(Jan Zábrana, Celý život)

Výňatek ze Zábranovy knihy mě inspiruje k zamyšlení nad těmi pomyslnými šňůrami, které nás jednou, až to bude potřeba, vytáhnou z nejistot, které cítíme v žité přítomnosti. Máme za sebou inauguraci nového, dalšího prezidenta republiky, prezidenta, ve kterém, alespoň vždy tak doufáme, najdeme symbol, oporu, maják, ke kterému budeme vzhlížet v plynoucích, někdy i rozbouřených, dobách.

Prezidentská inaugurace je v naší zemi a naším národem vnímána téměř jako posvátný rituál. V diskusích nad nutností takového obřadu se objevují názory, že v našem republikánském zřízení je taková obřadnost až nepatřičná. Tito komentátoři často odkazují na podobnost s monarchistickými manýrami.

Při sledování této inaugurace si nešlo neuvědomit sílu tradice, sílu tradic, na kterých stojí naše národní uvědomění. Národní uvědomění, které není pouhou politickou proklamací, ale kterým má být zasaženo srdce každého jednoho příslušníka tohoto národního společenství. Národní uvědomění, národní hrdost, vědomí národní pospolitosti, se kromě jiného, upevňuje rituály. Rituály budí emoce, probouzejí, každodenností potlačené, vědomí, že jsme součástí něčeho, co nás přesahuje, něčeho, za co občas stojí odložit své sobecké zájmy. Tyto jakési národní rituály, mezi něž náleží i prezidentská inaugurace, jsou také zastavením se, zklidněním uvažováním o tom, čeho jsme součástí. Jsme součástí, pokračovateli a také tvůrci národní kultury.

Pokusme se vnímat tento rituál bez ohledu na osobnost prezidenta, bez ohledu na naše sympatie či antipatie, které k němu cítíme. Vždyť to, zda naplní naše očekávání teprve přijde. Co je na inauguraci nejdůležitější



je to, co zpřítomňuje. Pražský hrad, symbol naší státnosti, kronika našeho národa. Vladislavský sál zaplněný zástavami symbolizujícími naši statečnost a nezlomnost. Chrám svatého Víta a v něm lebka svatého Václava, patrona naší země. Chrám, který je připomínkou odkazu Karla IV. i velikosti našeho národa, ale také připomínkou našich pádů a opětovného vzkříšení. A hudba, která po dobu inaugurace zaznívala, tóny Janáčkovy Sinfonietty, fanfáry ze Smetanovy Libuše, které má „pod kůží“ snad každý z nás, Dvořákovo Te Deum jako mocná připomínka, že patříme také do širšího kulturního společenství, nakonec i píseň Časy se mění odkazující na dobu Pražského jara. Masarykova socha a jeho výzva „Nebát se, nelhat a nekrást!“ To vše nejenže dalo slavnostní rámec dané chvíli, ale dalo zaznít vědomí v čem lze spatřovat právo národa na svébytnost. Dalo zaznít také uvažování o tom, zda současností tvoříme něco, co v budoucnosti se stane symbolickým.

Říká se, že básníci jsou svědomím národa. V době, která není příliš nakloněná četbě poezie, v době, kdy poezie nemá tak silný hlas jako v minulosti se zdá, že doba básnická pominula. Nepominula. Básnění dále zůstává součástí literární tvorby. Kromě básnických sbírek můžeme jako širší básnění vnímat beletrii. Jako příklad lze uvést Kunderovy romány, které jsou vystavěny na hlubokých filosofických základech. Jeho texty odhalují určitou tragiku osobních osudů lidí ve spleťtých událostech poválečného Československa. Osvětlují problematičnost vlastenectví, které v sobě nese a které nelze opustit v jakékoli situaci, ani daleko od své domoviny. Málo si uvědomujeme, jaká síla básnění se objevuje v hudební tvorbě. Za mnohé lze připomenout Karla Kryla, Jiřího Suchého, Jaromíra Nohavicu, Petra Jandu, ale také Richarda Krajčá a Tomáše Klusa. Za další typ básnění můžeme považovat filmovou tvorbu, ve které má Česko ohromnou tradici. Filmy autorů tzv. nové vlny splétají také šňůru, která nám vytahuje z hloubky národní charakter. Tak bychom mohli pokračovat v „básnění“ i v dalších oblastech umělecké tvorby, v architektuře, malířství, designu, ale také v dovednostech technických.

Kultura a její oživování prostřednictvím rituálů a nové tvorby, to je pevná šňůra, které bychom se měli držet. To ona nás může podržet v ča-



sech plných návnad a vytáhnout z nejistot a pochybností ohrožujících naše sebevědomí.

OBSAH

Poznej město, ve kterém studuješ.....	5
Fejeton: Budík.....	12
Minuta po minutě.....	14
Kocour v botách: poslední přání	15
Time management.....	21
Rozhovor: Time management s Martinem Knytlem	26
Filozofická.....	31
Pracovní zkušenosti studentů ÚSS 2	33
Nadcházející události	36
Eventus pro Collegis je na Instagramu!	38

POZNEJ MĚSTO, VE KTERÉM STUDUJEŠ

Bc. Tereza Kluchová

Úvod

Studuji v Hradci Králové již čtvrtým rokem. Bakaláře jsem získala v oboru *Sociologie* a aktuálně jsem na oboru *Sociální pedagogika*. Překvapuje mě, že plno mých bývalých i současných spolužáků a spolužaček nezná město, kde studují (pokud nebudu počítat Crosscafe, Denoche a různé restaurace). Myslím si, že je to tristní skutečnost. Už během prvního roku studia jsem se s novým městem seznámila, alespoň co se týče historického středu města a nejvýznamnějších památek. Do dvou let studia jsem městem provedla jak svou rodinu, tak přítele a známé.

Musím se však přiznat, že některá místa mi i tak v Hradci ještě unikají, především pro svou vzdálenost od nádraží či univerzity. Nicméně to hodlám napravit!

Je proto pro mě nepředstavitelné, že je možné, že někdo studuje v Hradci Králové a neví, jak je město rozložené, jací architekti vytvářeli veřejný prostor či dokonce proč se Hradci říká salon republiky. Chápu, že ne každého zajímá historie a architektura, ale domnívám se, že tato nevědomost nesouvisí s jinými koníčky, ale spíše s nezájmem o okolí a nulovém povědomí o *genium loci* Hradce.

Nemusíte mít však strach, v této rubrice se zaměřím na všechna zajímavá, známá i méně známá místa a stručně se dozvíte, čeho byste si mohli všimnout a kam vyrazit v případě volnějšího rozvrhu.

Cesta ze zastávky Zimní stadion na univerzitu

Určitě se Vám někdy stává, že přijedete na zastávku Zimní stadion a jdete rychlým krokem až skoro běžíte na univerzitu, abyste stihli začátek výuky. Možná se Vám to někdy stalo... V těchto chvílích je jasné, že se soustředíte již na výuku a vhodnou omluvu, proč jdete pozdě než na architektonické

krásy v okolí. I pokud by Vám byl začátek hodiny ukradený, je samozřejmě možné, že krásy historie prostě nevnímáte, což je škoda.

Pokud byste však měli alespoň chvíli času, stojí za to se kolem sebe rozhlednout a přemýšlet o tom, kolik různých architektonických slohů může člověk potkat jen během této krátké trasy. A proč byly použity zrovna na daném místě a pro tu konkrétní budovu.

Dovoluji si Vás pozvat na krátkou cestu ze zastávky Zimní stadion na univerzitu a budu ráda, když toto pozvání přijmete a imaginárně se spolu projdeme a porozhlédneme okolo

Začnu hned zkraje cesty na ulici Ignáta Herrmanna. Ta byla pojmenována po českém spisovateli a novináři 19. a 18. století. Zastávka, na které naši cestu začneme, se jmenuje Zimní stadion. Už samotný hlavní zimní stadion, který ze zastávky není dobře vidět, byl postaven v moderním duchu, kdy na něm dominují prosklená modrá plexiskla. Lední plocha byla postavená v roce 1957 a stadion byl zastřešen o dvanáct let později. Má celkovou kapacitu 6890 diváků. (Mountfield HK, 2022) Vedle něj se nachází druhý stadion, který je menší a novější a na který se ze zastávky díváme. Vznikl v roce 1980 jako otevřená lední plocha a zastřešení se dočkal přibližně o dvacet let později. Pojme 500 diváků. (Mountfield HK, 2022) Má tvar oválu a trochu mi připomíná lasturu či šnečí ulitu.



Nyní je zastávka posunuta bokem na Orlické nábřeží. Autobusy zastavují před Biskupským gymnáziem, kterému se říká též Nové Borromeum. Kde se vzal tento název? Souvisí s historií účelu budovy.

V roce 1860 dokončil úřad biskupství chlapecký konvikt (internát pro studenty gymnázia, kteří se připravovali na kněžství). Byl vybudován na místě tří domů ve Špitálské ulici blízko Velkého náměstí. Po dokončení bylo Borromeum třetím největším domem ve městě. Nyní slouží jako hotel. V roce 1902 se internát přestěhoval do nové, neoklasistické budovy, která vznikla dle návrhu architekta Viktora Weinhengsta. Využití zůstalo stejné, tj. jednalo se o chlapecký církevní internát. Na konci druhé světové války zde byl zřízen lazaret pro raněné vojáky. Za komunistické éry v roce 1950 v budově sídlil internát učiliště a filmového podniku. O šest let později byl objekt znárodněn a v sedmdesátých letech vlastnil budovu Pedagogický institut, předchůdce naší současné Pedagogické fakulty UHK. Od roku 1992 sídlí na Orlickém nábřeží opět církevní útvar Biskupské gymnázium dříve Bohuslava Balbína. (Wikipedie, 2022) Od roku 2017 se ke gymnáziu připojila i základní umělecká škola. Od minulého roku patří ke škole též budova Kostky ze sedmdesátých let a v ní zřízené učebny a laboratoře. (Biskupské gymnázium, 2022) Nyní, když je zastávka přesunutá, lze i jen z autobusu vidět krásně zdobenou zadní stranu budovy tyčící se nad sportovním zázemím školy.



Pojďme pokračovat dále. Další zajímavou, i když menší stavbu, potkáme na Moravském mostě nad řekou Orlicí. Jedná se o malou vodní elektrárnu Moravský jez. Byla navržena stejnými architekty jako elektrárna Hučák, tj. Ing. Karel Novák a Ing. arch. František Sander. Je ovšem méně zdobená a méně honosná, avšak stojí za povšimnutí díky svému vzhledu moderny s prvky secese a novoklasicismu. Moravský jez byl postaven v letech 1912–1915 a železobetonový most nad jezem v letech 1913–1914. O tři roky později (1917) byla dokončena i elektrárna. Ve třicátých letech byl zájem elektrárnu opravit a zmodernizovat, čehož se dočkala díky válce až v letech padesátých. Od této doby funguje bez větších odstávek dodnes jako elektrocentrála, čerpací stanice městské vodárny a ubytovna obsluhy. (Tomický, 2022)



Jakmile přejdeme most, nacházíme se již na ulici Hradecká, kde po levé i pravé straně můžeme vidět ukázkou různé architektury. Nebudu se tajit tím, že se mi líbí pohled spíše na levou stranu. Ve dvacátých letech minulého století zde byla vybudována Koželužská škola. První návrh vídeňským úřadům v roce 1897 s žádostí o vznik takové školy byl neúspěšný. Do vyjednávání se posléze zapojil sám starosta Ulrich (po něm je pojmenováno Ulrichovo náměstí na Gočárově třídě) a tehdejší významní podnikatelé a odborníci. A zdařilo se. Městská rada podpořila návrh na stavbu Koželuž-

ské školy, dílen a vily pro ředitele, a dokonce darovala pozemek. Škola je postavena dle návrhu architekta Josefa Gočára, i když během architektonické soutěže nebyl o jeho návrh zájem. Zdál se porotcům příliš moderní. Co by tehdejší porotci řekli na budovu na protější straně silnice, nechám na Vaší představivosti. Před budovou bývalé Koželužské školy jsou dvě nepřehlédnutelné sochy, které vyobrazují koželuha a jircháře. Byly stvořeny v duchu civilismu v roce 1930. Pokud znáte dílo Josefa Gočára, možná přemýšlíte o tom, že tato budova se od ostatních v něčem liší. Liší se v tom, že byl Gočár inspirován holandskou architekturou, zejména cihlovým kubismem a též byl již ovlivněn architektem Janem Kotěrou, který tvořil v duchu historicismu, purismu a secese a později též kubismu. (Hýblová, 2022) Dnes sídlí na levém břehu Orlice Střední průmyslová škola a okolo se to hemží studenty v montérkách mířící na dílny.



Pokud se podíváme doprava, uvidíme Studijní a vědeckou knihovnu, která získala řadu architektonických cen. Nazývám ji ementálem, avšak svými okénky mi připomíná i lodní kajutu. Architektonická soutěž započala před dvaceti lety a během čtyř let (2004–2008) byla knihovna dostavěná. Svým půdorysem ve tvaru písmena X místo zviditelňuje a otevírá se všem příchozím. Nepřevyšuje ostatní budovy, avšak dává najevo, že je to instituce s velkým I díky svému vzhledu a monumentálnosti. Interiér knihovny je stvořený k nerušenému studování. Vestibul je velkorysým prostorem, z něhož se za knihami stoupá osvětleným schodištěm (Archiweb, 2022) připomínající autobusy eskalátorů v pražském metru. Nahoře se nachází konferenční místnost. A naproti tomu v dolním patře sídlí některým dobře známá kavárna a galerie. Ze strany od univerzity si chtějí knihovnu přisvojit popínavé rostliny, čímž budova elegantně navazuje na parkové prvky před univerzitou. To, že se jedná o knihovnu, mi připomíná i ztvárnění jejího názvu u střechy budovy. Vidím v něm modrou záložku, která by mohla čnít z knihy.



Naše putování ze zastávky na univerzitu skončilo a doufám, že jste se dozvěděli něco nového. V Hradci Králové je velké množství staveb nejružnějších architektonických stylů, a právě to z něj dělá výjimečné místo. Článek ukončím slovy, které dle Hýblové (2022) pronesl ministr obchodu

v roce 1929 při slavnostním otevření Koželužské školy: Co si ten Hradec ještě vymyslí?

Zdroje

ARCHIWEB. Studijní a vědecká knihovna v Hradci Králové. In: *Archiweb.cz* [online]. © 2022 [cit. 2022-04-20]. Dostupné z: <https://www.archiweb.cz/b/studijni-a-vedecka-knihovna-v-hradci-kralove>.

BISKUPSKÉ GYMNÁZIUM HRADEC KRÁLOVÉ. Den otevřených dveří. In: *Bisgymbb.cz* [online]. © 2022 [cit. 2022-04-16]. Dostupné z: www.bisgymbb.cz/pro-uchazece/den-otevrenych-dveri.

HÝBLOVÁ, Zuzana. Královéhradecký architektonický manuál: Koželužská škola a vila ředitele. In: *Kam.hradeckralove.cz* [online]. © 2022 [cit. 2022-04-20]. Dostupné z: <https://kam.hradeckralove.cz/objekt/11-kozeluzska-skola-a-vila-reditele>.

MOUNTFIELD HK. Informace o stadionu. In: *Mountfieldhk.cz* [online]. © 2022 [cit. 2022-04-16]. Dostupné z: <http://mountfieldhk.cz/zobraz.asp?id=stadion-informace>.

TOMICKÝ, Ondřej. Královéhradecký architektonický manuál: Elektrárna na Orlici [online]. © 2022 [cit. 2022-04-20]. Dostupné z: <https://kam.hradeckralove.cz/objekt/96-elektrarna-na-orlici>.

WIKIPEDIA. Borromeum. In: *Wikipedia.org* [online]. 15. 3. 2022 [cit. 2022-04-16]. Dostupné z: <https://cs.wikipedia.org/wiki/Borromeum>.

Veškeré použité fotky byly pořízeny autorkou článku v březnu 2022.

FEJETON: BUDÍK

Anna Bublová

Nepříjemná záležitost pracovního dne. Budík mě za den dokáže vytočit hned dvakrát – večer, když ho s nechutí nařizují, a ráno, když s nechutí vstávám za zvuku toho příšerného řinčení. Představte si tisíc pokliček a tisíc znuděných dětí ve školce, tak za takového zvuku se já každý den zvedám z postele.

Občas mi připadá, že já sama jsem takovým budíkem. Třeba i Ty, milý čtenáři, jsi pro někoho budíkem. Malým, otravným nástrojem, který bytosti kolem sebe vytahuje z teplé zahřáté postele a žene je do reálného života a strastí všedního dne. Teď už jen přijít na to, jaký budík vlastně jsi. Digitální, ručičkový, nebo dokonce natahovací? To záleží. Teď si čtenáři představ kancelář. Kancelář, kde jsi Ty a Tví kolegové. Co ten nevrlý, věčně našťvaný bručoun, co sedí přímo naproti dveřím? Právě pije svou obligátní pátou kávu, díváš se na něj a říkáš si, že tohle nemůže být nikdo jiný než pan Natahovací. Pan Natahovací se totiž každé ráno musí natáhnout, aby to s Tebou v té práci vydržel a ušetřil těch několik porcelánových hrnečků vystavených v poličce. A čím déle na té vrzající kolečkové židli sedí, tím více se mu jeho natažená šňůrka zkracuje. Tik tak tik tak tik tak. Teď se zkus podívat doprava, ano, tam do rohu. Vidíš ho? Tak to je pan Digitální. Pan Digitální je totiž přesně ten typ kolegy, co za Tebou každé ráno přijde s nějakou novotou. Ale tak moc zbytečnou! Lajky, sdílení, všechny ty bluetoothy, wifiny a bezdrátová připojení. Zbytek dne samozřejmě prosedí v rohu a soustředí se na práci, zatímco popíjí matcha tea a ukusuje „raw protein no added sugar vegan coconut“ tyčinku, protože si ráno na twitteru přečetl, že mu to nastartuje metabolismus. Ale kéž by nastartoval raději Tebe, že? Na tebe totiž, milý čtenáři, zbyl Ručičkář. Malý ručičkový budík, který je zatím poklidný a milý. Ono to ale přijde. Možná zítra, až pan Digitální přijde s dalším otravným zbytečným tipem na lepší život, mezitím co Ti pan Natahovací bude svým pohledem naznačovat, jak je tohle všechno na houby. Možná právě tohle bude ten moment, kdy odtikají poslední sekundy a Ty bouchneš do stolu.



Pozitivní na tom všem je, že máš těch čtrnáct dní v roce, kdy svůj budík na nočním stolku můžeš schovat do šuplíku a do konce dovolené o něm neslyšet. Stejně jako o těch dvou, co Ti sedí v kanceláři.

MINUTA PO MINUTĚ

Natálie Nývltová

Hodiny času nezastavíš, i kdybys chtěl.

Smrtka svůj seznam si hlídá.

Bez rytmu srdce studených těl,
když nastal hladomor a bída.

Sladká nevědomost hostí tě.

Po jistotě můžeš leda toužit.

Jak ryba chycena do sítě
a dál budeš už jen jako hnojivo sloužit.

Budeš vědět až v oné chvíli,

že tvá duše opouští tělo.

Když dojdou ti veškeré síly
a srdce nefunguje tak, jak by mělo.

Možná soudit tě budou za tvůj život.

Je faktem, že ke dnu budeš klesat,

když z nouze nastavíš si autopilot.

To tvá duše těžko bude plesat.

KOCOUR V BOTÁCH: POSLEDNÍ PŘÁNÍ

Bc. Jiří Drtina

„Who is your favourite fearless hero? Who is your favourite fearless hero?“ Tak tahle píseň zněla v hlavě všem, kteří si před Vánoci zašli do kina na nového Kocoura v botách.

Když se ke mně donesly zvěsti, že vyšlo pokračování Kocoura v botách, nechávalo mě to chladným. S postupně přibývajícími kladnými ohlasy jsem si říkal: OK, někdy se na to podívám. A pak jsem viděl na YouTube recenzi, která mě nadchla, a řekl jsem si, že se na to musím podívat. A to když hlavní záporák filmu byl popisován jako jeden z nejděsivějších v animovaných filmech (Hroty Algernona, 2022). Film jsem viděl, a ne jednou. Ale hlavní důvod, proč jsem si jej tak oblíbil, není hlavní záporák (i když ten je kvalitně zpracovanou postavou, a pokud bych se mohl vyjádřit neodborně, tak postavou naprosto skvělou), ale hlavní myšlenka příběhu. Myšlenka, kterou bych vám zde rád představil.

Čas, který nám ještě zbývá

Musím upozornit, že v článku budou spoilery. Pokud jste tedy film ještě neviděli, tak to běžte napravit, stojí vážně za to. A vy, co film zhlédnutý již máte, se ponořte do následujících řádků.

Ačkoliv se zde nechci primárně zabývat popisem děje, je nezbytné zde příběh alespoň stručně odvyprávět a poukázat na některé pasáže, jež jsou pro danou myšlenku klíčové.

Film pojednává o neohroženém Kocourovi, jenž se chlubí, že se jej žádná čepel nikdy nedotkla a smrti se pouze směje do tváře. Tak to alespoň tvrdí, než Smrt stojí přímo proti němu. Kocour již promarnil osm ze svých devíti životů a teď proti němu stojí neporazitelný Vlk, jenž si jde pro jeho poslední život. Jedinou nadějí je dostat se k Hvězdě přání a přát si své prožité životy zpět. Společnost mu dělají kočičí zlodějka Čiči Tlapička a naivní a rozumově jednodušší čivava Perrito. Každý z nich má své vlastní přání, které by si přál splnit, ale hvězda je jen pro jednoho. Pro Kocoura není



jednoduché se soustředit na svůj úkol, když mu je neustále v patách tajemný Vlk. Vlk kterého není schopen porazit a ani mu uniknout.

Kocour žije svůj dobrodružný život, kdy si neláme hlavu nebezpečím, případně smrtí. Vždyť je to kočka, má devět životů. Tak své životy bezstarostně zahazuje. Mnohdy jen z vlastní arogance. Když během nehody při slavení dalšího ze svých velkolepých vítězství přichází opět o další život, probouzí se v ordinaci místního lékaře. Ten se mu snaží šetrně sdělit, že právě zemřel. Kocour to přechází se smíchem, že pro kočku to je jen bezvýznamná událost, sám dokonce neví ani kolikrát zemřel. Když pak vzpomíná, dochází mu, že zemřel již osmkrát a má tak poslední život. Doktor mu doporučuje skončit s životem dobrodruha a usadit se, čemuž se Kocour vysměje a odchází. Večer stráví v taverně, kde popíjí jednu smetanu za druhou, když vtom se vedle něho zjevuje bílý vlk v černém plášti. Jelikož jej Kocour považuje jen za dalšího z řady lovců odměn, tasí meč a vrhne se na něho. Vlk se s přezíravou lehkostí a výsměchem opakovaně vyhýbá jeho útokům, následně tasí své dva srpy. V tu chvíli je Kocour tlačěn do obrany a je vidět, že na tuto roli není zvyklý, když vtom jeden z Vlkových srpů projde jeho obranou a sekne jej do čela. Kocourovi stéká po tváři kapka krve. Pouze malé škrábnutí, ale velká symbolika. Pohled na svoji krev je pro něho něco nemyslitelného. Nějaká čepel se jej dotkla. Mohl by být zraněn. Mohl by nyní zemřít. Zemřít po deváté a tentokrát nadobro. Před očima se mu míhají všechny prožité životy, srst se mu ježí. Vlk přikopne meč směrem ke Kocourovi se slovy: „Zvedni ho!“ Zde je ukázáno dilema Kocoura a otázka, zda má bojovat za svůj život, nebo před smrtí utíkat. Kocour zvedá svůj klobouk a utíká od svého meče, Vlka i od svého dosavadního života. Chrabrý a neohrožený bojovník směřící se smrti do tváře toho dne zemřel.



Obrázek 1 *Vlčí lovec odměn* (Movieclips, 2023)

Kocour se vydává na odpočinek do kočičího útulku. Zde tráví veškerý čas pouze jídlem a spánkem. A snaží se nemyslet na to, jak hluboce klesnul, a obává se dne, kdy jej Vlk opět vystopuje. Zde se také setkává s čivou Perritem. Jedná se o charakter s menším intelektem, ale za to s velkou empatií, kdy se přes veškeré dosavadní prožitky touží stát terapeutickým psem, který bude ostatním pomáhat v těžkých chvílích. Jednoho dne se však Kocour doslechne o mapě k Hvězdě přání. Hvězda, která jednomu jedinému šťastlivci splní jakékoliv přání. Kocour v tom vidí vykoupení ze svého současného života, neboť by si mohl přát zpět své životy a s tím také zpět postavení neohrožené legendy. Opět by mohl riskovat svůj život, neboť by měl v záloze další. Tak se s Perritem vydávají na cestu a setkávají se jak se starými přáteli, tak s novými nepřáteli, kdy všichni mají jediný cíl, dostat se k Hvězdě přání první. Přidává se k nim i Kocourova dávná láska a kolegyně Čiči Tlapička. Během cesty se trio střetává s nástrahami, jež klade cesta k Hvězdě. Musí zde bojovat nejenom s masožravými rostlinami, ale především se svojí minulostí. Čiči kdysi dávno zradil a pro jeho vlastní ego nedokáže vidět svět takový, jaký je, vidí jen sebe jako legendu. Perrito si naproti tomu užívá každý okamžik s přáteli, za které Kocoura a Čiči považuje, a veškeré radosti světa. Kocour se učí zpomalit, vychutnávat si život, ale také se bát smrti. V soubojích si není jistý, přeci jen má po-



slední život. A pak mu opět zkříží cestu tajemný Vlk. Sotva kocour zaslechne jeho charakteristické hvízdání, ježí se mu srst a snaží se utéct, aby si čas na tomto světě prodloužil, i když to znamená nechat přátele v boji samotné.

Vlkovi zvládne utéct, ale Perrito jej dohání. A zde jsem nucen udělat malou odbočku od linie vyprávění. Ta scéna, kdy Perrito nalézá zhrouceného Kocoura, je skvělá a dojemná zároveň. Málokterá scéna ve filmu se mnou nějak výrazněji pohne, ale tato se řadí mezi ty vyvolené. Ale zpět k příběhu. Kocour začíná pochybovat, že své dosavadní životy vedl správně. Nakonec je konfrontován sám se sebou v magické jeskyni, kdy se mu zjeví jeho dosavadní životy, a ačkoliv se nejprve s nimi veselí a vzpomíná na Legendu v botách, s postupem času se začíná za ně více a více stydět. Vidí tu pýchu, která z nich všech srší, aroganci, kterou překypují, bezstarostnost, se kterou prožil své jednotlivé smrti. A opět se zde zjevuje Vlk, děsivější a impozantnější než kdy dříve, a odhaluje svoji pravou totožnost. Je samotnou Smrtí. Smrtí, která byla u každé smrti Kocoura, a která si přišla pro jeho poslední, bezcenný život. Ledabyle tříští jeho dosavadní životy ve střípky minulosti. Kocour mu opět uniká, ale tentokrát již za cenu obětování svého pláště, za který ho Smrt již drží, a dostává se ke svému cíli, Hvězdě přání.

Již začíná odříkávat zaklínadlo, které mu má přinést zpět jeho minulý život, tedy minulých osm životů, když je konfrontován se zklamáním svých přátel. Ti jsou znechuceni jeho sobeckostí, neboť i oni mají přání, které by si chtěli splnit, ale Kocour je nechal v obtížných situacích jen proto, aby zachránil sám sebe. Ve chvíli, kdy se je snaží přesvědčit o své tísní a o pravém důvodu svého strachu, zjevuje se naposledy Smrt ve své vlčí podobě připravena na poslední souboj. Hází Kocourovi k nohám meč a vybízí jej, aby jej zvedl. Tím mu dává na výběr, zda si chce navrátit své promarněné životy a smrti tak utéct, nebo se za ten poslední chce bít i se samotnou Smrtí. A tentokrát Kocour meč pozvedne a vyzývá Vlka k tanci. Uvědomil si, že nepotřebuje devět životů, ale že mu stačí tento jeden. Jeden život s Čiči a Perritem po svém boku. A že za tenhle život stojí za to se bít. Zde se znovu rodí ta pravá legenda a Vlk přichází o své zbraně. Nejenom o své

bojové srpy, ale především o svoji děsivost, neboť Kocour se mu dívá přímo do tváře a ví, že až nastane čas, se smrtí se znovu setká. Ale ne dnes. Dnes svůj život uhájil. A až nastane den, kdy smrt neporazí, odejde s ní smířen a nikoliv jako s nepřítelem. Přání Hvězdy již není potřeba. Jeden život může být delší, pokud je plnější než devět prázdných životů.

Proč jsem zde popisoval děj filmu, když jsem jej původně popisovat vůbec nechtěl? Abych nastínil to, co se nám příběh snaží sdělit. Užijeme si všedních radostí. Važme si času se svými přáteli. Zpomalme natolik, abychom dokázali ocenit krásu běžného světa. Je jen na nás, zda čas vytyčený právě nám promarníme, nebo se rozhodneme být se za každý okamžik a prožít naplněný život. Kocour promarnil osm životů a až na sklonku devátého zjistil, že mu stačí jen jeden jediný život, pokud má po svém boku ty správné osoby. Nepodařilo se mi vystihnout v textu atmosféru filmu. Mnohé detaily vám na první zhlédnutí uniknou. Dokonalost filmu oceníte až po několikátém zhlédnutí. Stejně jako Kocour si našel čas přivonět k masožravým květinám, naleznete i vy čas usednout k filmu a nechat se unášet atmosférou a dějem příběhu. A u toho přemítat o definitivě smrti a času v lidském životě.

A co vy, drazí čtenáři? Jste rozhodnutí se za svůj život být a prožít jej tak, jako by byl váš poslední, nebo jej zahodíte stejně jako Kocour osm svých? Na začátku jsem psal, že hlavní myšlenkou textu je: kolik času nám ještě zbývá? Počítáte svůj zbývajíc čas na roky, měsíce, dny, nebo na to, jak plný váš život bude a co ještě stihnete vykonat?

Zdroje

HROTY ALGERNONA. Kocour v botách: Poslední přání je lepší než má PRÁVO BÝT!. In: *YouTube* [online]. 31. 12. 2022 [cit 2023-03-02]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=X_RCzCLnC5o&t=252s.

Kocour v botách: poslední přání [film] režie Joel CRAWFORD a Januel MERCADO. USA, 2022.



MOVIECLIPS. Puss in Boots: The Last Wish (2022). In: *YouTube* [online].
11. 3. 2023 [cit. 2023-03-12]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=V7ozT7RIm18>.

TIME MANAGEMENT

Lenka Červenáková

Domnívám se, milí čtenáři, že mohu s jistotou říct, že se každý z Vás někdy dostal do situace, kdy nestíhal, včas neodevzdal práci či vlivem spěchu na něco zapomněl. Někteří by dokonce mohli tvrdit, že nedostatek času je denním chlebem vysokoškolského studenta. Proto Vám dnes představím koncept time managementu, který se využívá napříč mnohými vědními obory a zaměstnání. Po uvedení time managementu zmíním, jak nás ovlivňuje a jak se liší u studentů vysokých škol. Následně Vám předložím způsoby a tipy k rozvoji time managementu, který můžete dle svého uvážení zařadit do vlastního časového harmonogramu.

Pro porozumění time managementu bychom se měli zaměřit na samotný čas, proto bych chtěla položit jednu tradiční otázku z filozofie. Co představuje čas? Tato otázka se dříve nevyhnula ani antickému filozofovi Aristotelovi, či svatému Augustinovi. Ale aniž bychom znali jejich definice času, sami jsme si schopni odpovědět. Jak již naznačuje Josef Kroba (2018) představy o čase jsou spojeny s periodickými ději působící na náš organismus a biologické procesy. Díky biologickým rytům, jako například dech, tep nebo trávení, se nám ukazují dva hlavní směry zvědomění si času. Vnímat čas jako cyklus a nepřetržité opakování a jako nevratnou linii se začátkem a koncem. Christopher Vasey též doplňuje, že „teprve prostřednictvím prostoru můžeme časové rozpětí (časový rozdíl) prožívat“ (Vasey, 2012, s. 14) Vnímáme tedy čas i pomocí prostoru.

Nyní již všichni máme určitou představu o čase, je tedy pravá chvíle si vysvětlit, co to samotný time management znamená. Ve zkratce se jedná o způsob organizování času. Pro jeho realizaci platí 2 klíčové faktory, a to způsob plánování svého času a přesnost realizace jednotlivých aspektů vlastní činnosti. Pod jednotlivými aspekty činnosti si lze představit soubor postupů, metod nebo triků ovlivňující způsob Vaší práce, který vede k větší efektivitě a produktivitě. Významný je též fakt, že jistý time management provozuje každý z nás. A lišíme se od sebe jen mírou efektivity a vlivu na naše činnosti. (Forsyth, 2020)

Podívejme se blížeji na problematiku plánování času. Pokud jedinec své činnosti neplánuje, stává se, že nakonec při původním úkolu se připojí ještě další přebytečné úkoly, kterým by se ani nemusel zabývat. S přibýváním dalších úkolů se snadno může dostat do krize, kdy už samotnou věc neřídí a pouze na ni reaguje. Nevyjímaje, že nás to stojí mnoho sil. Následně platí, že čím víc je daný úkol či projekt komplexní a obsáhlý, tím více času by se mělo vyhradit na jeho plánování. Z míry plánování se pak odvíjí množství ušetřeného času a s jeho kvalitou se snižuje pravděpodobnost výskytu chyb. (Knoblauch a kol., 2012)

Při plánování je důležité dodržovat 3 zásady. První je, že žádný plán nemůže být bez termínu. Druhá zásada tkví v nutnosti vše písemně zaznamenat. A poslední třetí zásadou všechny své činnosti, úkoly a termíny si hned poznamenejte do diáře či seznamu, což Vám přinese lepší přehled. Metody plánování si vybírejte dle Vašich osobních potřeb. Někomu může vyhovovat plánování pomocí nástěnky a barevných papírků, online aplikace pro myšlenkové mapy, klasické diáře, plánování od nejmenších úkolů nebo naplánování jen těch nejdůležitějších úkonů. (Knoblauch a kol., 2012)

Samotný time management není pouze o uspořádání více aktivit do určitého časového úseku, ale i napomáhá, jako všechny naše činnosti, k dosahování cílů. Prostřednictvím míry naplňování cílů se rovněž hodnotí efektivita práce. (Forsyth, 2020) Účinně stanovené cíle splňují dle Jörga Knoblaucha a kolektivu následující kritéria „cíle jsou měřitelné, uskutečnitelné, písemně zaznamenané a formulované motivujícím způsobem.“ (2012, s. 4) U měřitelných cílů lze odpovědět na otázky typu kdo, co, kolik, kde, kdy a proč. Cíle uskutečnitelné znamenají, že je definujeme vzhledem k osobním hranicím a vnějším okolnostem. Zároveň je důležité, aby byly cíle formulovány pozitivně s motivujícím efektem.

Abych posílila Vaši motivaci nebo aspoň zájem o time management, představím jeden zahraniční průzkum. Neboť zkoumal vliv tréninkového programu time managementu na vědomou kontrolu času a na vnímaný stres u vysokoškolských německých studentů. Hlavní náplní bylo cvičení na stanovení priorit a cílů, rozvoj strategie, denní plánování a monitoring.

Výzkumný soubor 23 studentů vnímalo účinky ve 2. až 4. týdnu po absolvování programu. I když se nezměnily kladené nároky, pociťovaný stres se snížil a posílil se pocit kontroly nad časem. Autoři průzkumu předpokládají, že podobné intervenční programy by byly přínosné pro zlepšení well-beingu (tj. stav životní pohody) vysokoškolských studentů. (Häfner, Stock, Oberst, 2015)

Pokud bychom se měli obrátit na české prostředí vysokých škol, jedno schéma dokládá Lenka Dejmalová (2015), která provedla výzkum na způsoby organizování studia u studentů z 1. ročníku Západočeské univerzity v Plzni (N = 165). Na základě výsledků rozlišuje 2 typy studentů lišící se mimoškolní činností a různorodostí pozitivních a negativních tendencí v samostatném studiu a v přípravě na výuku. U studenta pracujícího při studiu se projevuje efektivnější využívání času a nesprávná životospráva. Zato student ve fázi přípravy na zkoušku se potýká s prokrastinací, ale snaží se i o vlastní podporu a odstranění nejistoty. Současně se obě skupiny shodují v tom, že jejich harmonogram obsahuje rituály a určitou pravidelnost. Vidíme, že obě vydefinované skupiny studentů se vyznačují pozitivními i negativními znaky. A záleží jen nás, vysokoškolských studentech, jak naše osobní přednosti a zlovyky vybalancujeme vzhledem k time managementu.

Když už jsme si uvedli, co vše organizování času zahrnuje a jak se vyvíjí na akademickém prostředí, zmíním několik nástrojů, které by mohly sloužit pro rozvoj v této oblasti. S některými tipy jsme se již seznámili, jako je efektivní formulace cílů. Dále ale lze využít tzv. Paretův princip neboli pravidlo 80/20. V kontextu časového plánování znamená, že 80 % výsledků dosáhneme za 20 % investovaného času. Pomocí tohoto principu si můžete stanovit i své priority. Nejdůležitější úkoly pak tvoří 20 % z celkového počtu všech zadaných úkolů. Ty přináší 80 % výsledku. (Knoblauch a kol., 2012) Tímto způsobem si můžete usnadnit své rozhodování.

Dalším nástrojem k rozvoji vlastního time managementu je analýza životního cyklu, kdy člověk zpětně pohlédne na svůj život a zhodnotí svoji nynější situaci, vymezí si dlouhodobé cíle a cestu k nim. Tento způsob zpětného pohledu nalézá své využití v budoucím plánování. (Knoblauch

a kol., 2012) Velmi specifickým a konkrétním pomocníkem se pro naše potřeby organizování času může stát metoda Bullet Journal. Jedná se o formu analogového systému pro dnešní digitální dobu, jenž je tvořen složkou systém a praxe. Systém jedinci pomůže přetvořit vlastní zápisník v pevný organizační nástroj. Praxe se již zabývá využití daného systému. Metoda Bullet Journal tímto způsobem podporuje lidskou produktivitu, všímavost a cílevědomost. (Carroll, 2019) Pokud Vás metoda Bullet Journal zaujala, více informací můžete nalézt na její oficiálním webové stránce www.bulletjournal.com. A dokonce si můžete stáhnout i její online verzi ve formě aplikace do mobilu. Je dostupný jak pro operační systém Android, tak i pro iOS v cenové relaci od 129 do 140 Kč.

Koncept time managementu je velice rozmanitý. Každý člověk si ho může uspořádat podle svého životního stylu a priorit. Záleží jen na Vás, do jaké míry se tomu budete věnovat. Doufám, že jsem aspoň trochu vzbudila Vaši zvědavost v záležitosti time managementu. A přeju Vám, ať v co nejmenší možné míře svádíte boj s časem.

Zdroje

CARROLL, Ryder. *Metoda Bullet journal: zhodnoťte včerejšek, upořádejte si dnešek a naplánujte zítřek*. Brno: Jan Melvil Publishing, 2019. 320 s. ISBN 978-80-7555-073-6.

DEJMALOVÁ, Lenka. Jak se začínající vysokoškoláci adaptují na vysokoškolské studium a jak ho organizují? In: ŠAFRÁNKOVÁ, Dagmar, PODROUŽEK, Ladislav a SLOWÍK, Josef, eds. *Etické a sociální aspekty v oblasti vzdělávání a pedagogickém výzkumu: sborník z XXIII. konference České asociace pedagogického výzkumu*. Plzeň: Západočeská univerzita, 2015, s. 53–63. ISBN 978-80-261-0551-0.

FORSYTH, Patrick. *Jak si lépe zorganizovat čas: naučte se dobře nakládat se svým časem a zvládat úkoly v termínech*. Brno: Lingea s. r. o., 2020. 168 s. ISBN 978-80-7508-610-5.

HÄFNER, Alexander, STOCK, Armin, OBERST, Verena. Decreasing students' stress through time management training: an intervention study.

European Journal of Psychology of Education [online]. 2015, vol. 30, no. 1, pp. 81–94 [cit. 2023-03-09]. Available from: <https://www.jstor.org/stable/43551172>.

KNOBLAUCH, Jörg a kol. *Time management: mějte svůj čas pod kontrolou*. Praha: Grada Publishing, a. s., 2012. 208 s. ISBN 978-80-247-4431-5.

KROB, Josef. *Co je to čas?: lekce z Filozofie* [online]. Brno: Masarykova univerzita, 2018. 125 s. [cit. 2023-03-09]. ISBN 978-80-210-8834-4. Dostupné z: <https://search.ebscohost.com/login.aspx?direct=true&db=e000xww&AN=1867981&lang=cs&site=ehost-live>.

VASEY, Christopher. *Čas stojí a my plyneme: jak porozumět času a zvítězit nad stresem*. 2. vyd. Stuttgart: Stiftung Gralsbotschaft, 2012. 97 s. ISBN 978-3-87860-410-5.

ROZHOVOR: TIME MANAGEMENT S MARTINEM KNYTLEM

Pavla Kaprová, Veronika Řeháková

Téma časopisu je čas, a proto jsme se rozhodli udělat rozhovor s PaedDr. Martinem Knytlem, MCS. Zvládá totiž zároveň spoustu náročných věcí, jako jsou studium, vyučování, vedení závěrečných prací a mnohé další. Do toho vše musí skloubit se soukromým životem. Zajímalo nás tak, co vše pro to dělá, jak si čas rozvrhuje, jaké pomůcky k tomu využívá nebo například to, jakým způsobem si od toho všeho odpočine.

Zvládl jste studovat doktorské studium, psát bakalářskou práci, mít publikační činnost, a ještě být vedoucí a oponent pro závěrečné práce. Jak si dáváte dohromady time management?

Time management je pro mě pořád jedna velká neznámá. Jak jste řekla, těch aktivit mám možná více než dost a vybalancovat to je složitější. Nicméně v tomto ohledu je to z mého pohledu o prioritách, prioritních úkolech. To znamená, co má aktuálně přednost před něčím jiným. Třeba teď v tomto akademickém roce pro mě v průběhu podzimu měla přednost rigorózní práce, proto jsem třeba některé věci odkládal na pozdější dobu, tedy po dokončení práce. Seminární práce jsem tak například nekontroloval v prosinci a s kontrolou jsem začínal třeba až v průběhu ledna.

Jste spíše ten typ, který si vše pečlivě rozvrhne a pracuje s předstihem nebo děláte vše pod tlakem a na poslední chvíli?

Rád bych vždycky měl ten rozvrh předem. Já se považuji za systematika, možná však někdy chaotického systematika. Víím, co mám dělat, víím to dopředu a jsem rád, když víím, co mě čeká. Nicméně tím, že ty povinnosti jsou pracovní, studijní, ale samozřejmě i rodinné, domácí a podobně, tak je potřeba to nějakým způsobem vybalancovat. Proto se bohužel pozoruji, že dost sklouzávám k tomu, že je nějaký deadline, takže se to často blíží k řešení úkolu právě k němu. Ale samozřejmě tady závisí i na charakteru

toho úkolu. Když si třeba řekneme, že musím zpracovat nějaký posudek, tak to spíše mířím k tomu deadlinovému termínu, to je pravda.

Jsou dny, kdy se obáváte, že jste si toho vzal moc na práci a máte strach z neúspěchu?

Těch dní je poměrně dost. Pociťuji, že to někdy opravdu nestíhám a že by to třeba mohlo i dopadnout nějak špatně, což už rovnou přecházím k druhé části otázky. Myslím si, že tohle zažívá každý, kdo je v nějakém procesu, že pracuje na sobě, ať si zvyšuje kvalifikaci studiem nebo dělá nějaký úkol a podobně, takže tam vždycky je někde vzadu ten hlásek, který říká: „To by se ti mohlo nepodařit.“

Už se Vám tedy někdy stalo, že jste kvůli časovému presu neuspěl?

Nevím, jestli to říct tak, že jsem neuspěl. Víím, že jsem nějaký termín třeba nestíhl, ale myslím si, že mám to štěstí, že mám ve svém okolí lidi, kteří jsou ochotní, shovívaví a spolupracují v tom smyslu, že jsme třeba byli schopni vymyslet náhradní termín, aby byla možnost úkol dokončit. Jinak, nějaký neúspěch jsem určitě zažil. Není to všechno jenom o tom úspěchu, protože přeci jen i ty neúspěchy nás nějakým způsobem posunou.

Měl jste někdy chuť upustit od nějaké z činností, které jste se dlouhodobě věnoval?

Ano, ano, zažíval jsem stavy, takové řekněme krátké epizody, kdy si člověk řekne, že už na to nemá síly nebo na to nemá „tu hlavu“ na zpracování. Je pravda že tohle mě provází v průběhu doktorského studia Ph.D. Občas se vyskytne nějaká doba, která ve mně vyvolává pocity, že to možná nezvládnu.

Jak zvládáte stres, pokud se dostanete do časové tísně?

Musím se přiznat, u mě se ten stres projevuje i somaticky. Mám bohužel, teď to asi nazvu to neštěstí nebo tu smůlu, že se mi vlastně před dvěma

lety začal vyskytovat řekněme epizodický ekzém. Víím, že to má kořeny i ve stresu, nejen tedy ve stresu, takže takhle se to u mě projevuje. A ten stres, na jednu stranu je to pro mě motor, že nejen že můžu, ale i musím dojít k nějakému tomu konci. Ale myslím si, že furt zažívám takový stres, který se, byť je to občas náročnější, dá zvládnout.

Jaký je váš způsob psychohygieny?

Občas mávnout rukou nad nějakou činností. Také jsem seriálový fanoušek, takže občas si pustím nějaký seriál, který se dost blíží našim tématům sociální patologie, kterých je řada. A mám domácí mazlíčky, takže ti mě uklidňují.

A u těchto seriálů si odpočínáte? To u nich nemyslíte pořád na tu práci?

Když je to v češtině, tak si víc odpočinu. Když je to v angličtině, tak u toho samozřejmě člověk musí víc přemýšlet. Ale furt je to pro mě nějaká forma odpočinku. A dobrá káva.

Používáte nějakou pomůcku k organizování činností (diář, plánovač, ...) nebo se bez nich obejdete?

Bez diáře nebo kalendáře bych to nezvládl. Já používám elektronický kalendář, kde tedy mám synchronizaci hned několika účtů, protože jich mám vícero, a mám to všechno na jednom místě. S tím, že tu techniku mám opravdu propojenou tak, že to mám v počítači, mám to v telefonu, byť upozornění si třeba nedávám, protože si myslím, že ty nepotřebuji. Přece jen, do toho kalendáře se dívám každý den. Mám i tištěný diář, ale to se pozoruji, že já už ho vlastně nepotřebuji. Opravdu se už tak spoléhám na techniku, že mi to vždycky ukáže.

Máte pro studenty nějaký dobrý kalendář na doporučení?

Já používám uživatelské kalendáře, nejen to, co mám ve svém telefonu. Pro přehlednost Google kalendář anebo aplikaci One Calendar pro Micro-

soft Windows, tak to jsou pro mě uživatelsky přívětivé, přehledné aplikace, kde se tam dá barevně odlišit, co zrovna potřebuji. Což je pravda, že já to mám opravdu rozděleno, nějaká soukromá akce jednou barvou, práce další, studium další, takže to mám takhle rozvrženo.

Jak jste se dostal k tomu, že chcete působit na akademické půdě? Byl to Váš sen nebo shoda okolností?

Já už na základní škole, když jsme řešili, kam vůbec dát přihlášku na SŠ, tak moje druhá volba byla střední pedagogická škola. Kdy tedy, byl jsem hlavně rodinou přesvědčován, že by chtěli zubaře, právníka a podobně, ale té myšlenky jsem se držel poměrně dlouho. Až nakonec přihlášky, obě dvě, které byly možné v té době, tak šly na gymnázium, na dvě konkrétní gymnázia. Když jsem byl v posledním ročníku na gymnáziu, tak jsem byl na dni otevřených dveří tady v Hradci Králové, kde mým původním záměrem bylo učitelství – ČJ a ZSV. Nicméně, když jsem v programu viděl Sociální patologii a prevenci, tak mě to oslovilo, že jsem na přednášku do Auly šel, kde mluvil tehdy ještě pan doktor Bělík. To mě nějak oslovilo, že mě to i motivovalo podat si tu přihlášku. A vlastně k té akademické sféře mě to opravdu ze začátku tak jako chytlo, že jsem si říkal, že tohle by mě mohlo bavit i jako profesně. Až tedy někdy, řekněme přelom bakalářského a magisterského studia, jsem si říkal, že to zkusím. A ono to vyšlo.

Co byste na závěr doporučil studentům?

Určitě bych doporučil plánovat, dát si třeba na nástěnku nebo někam lepítko s upozorněním, co mě čeká. Ale co bych doporučil, a co já tedy doporučuji i svým studentům, kterým vedu závěrečné práce – každý z nás má vlastní tempo, každý z nás má svoji vlastní sílu a energii, a to by pro něj mělo být ten motor, jak třeba psát závěrečnou práci, jak vypracovat seminární práci. To znamená, byť jsem pro to, aby byl kolektiv soudržný a spolupracoval, tak v tomhle ohledu, aby brali studenti hlavně ohledy na sebe a na svoje síly a například při řešení závěrečné práce, aby se neptali:

„A kolik už toho máš napsanýho?“ a „Já už mám tohle...“. Aby každý jel tou svou linií, aby to zdárně zvládnul. A on to nakonec stejně zvládne.

Představujete pro nějakou motivaci, i když se jim něco nepovede, že můžete říct: „To nevádí, že se to nepovede na první pokus, ještě jsou další dva pokusy, nemusíte se bát.“?

Určitě, já i říkám, když třeba poskytuji nějaké informace, že opravdu každý z nás musí sám cítit v nějakou chvíli, kdy ty jeho síly stačí a nestačí. Proto pokud ví, že teď z nějakých, ať už objektivních nebo subjektivních důvodů to nezvládne, tak přeci jen jsou tady další termíny. Máme možnost i jak opakovat a podobně a zas na jednu stranu, když se na to opravdu necítím, můžu toho využít.

Vlezla tam kulatá hlava
a čuměla.

V té chvíli zdálo se
že v hlavě nic
neměla.

Vlezla tam kulatá hlava
chvíli nic neřekla
jen civěla.

Co hlavo tady civíš?
Copak nevíš,
že svými činy měříš
sukno na svůj rubáš?
Do něho vbalena,
ještě tohoto večera
odkutálíš se pryč.

Jako míč.
Nafouknutý.
Jako měch nadutý -
Pýchou

Potom ta hlava,
byť nepřestala civět,
řekla pár vět

co za ni řek, skřet
Za zuby ukrytý
Skřet zpítý
VÝLUČNOSTÍ
„Meki, mek, mek
Jak jsem už řek!
Blambulála, blemty
nechci mít v tom prsty!
Holalá hoj, domasófa.
Toť slovo filosofa!“

Pak ta hlava záští zhulená
Vtáhla se mezi ramena
A při těch velkých
myšlenkách víru
našla, kde tesař nechal díru.
A do rubáše vbalená,
ta hlava vykutálená
vyvalila se v svět,
Hrdý to moudrosti květ.

PRACOVNÍ ZKUŠENOSTI STUDENTŮ ÚSS 2

Lenka Červenáková, Bc. Jiří Drtina

Článkem *Pracovní zkušenosti studentů ÚSS 2* navážeme na předchozí 24. vydání našeho časopisu, kde jste se mohli dočíst, jakými různorodými pracovními zkušenostmi studenti Ústavu sociálních studií disponují. Neboť studentů Ústavu s podobnými zkušenostmi není pomálu, rozhodli jsme se s vámi sdílet jejich další osobní příspěvky. Děkujeme všem studentům, kteří se s námi podělili o jejich jedinečnou zkušenost v profesní oblasti. A doufáme, že Vám čtenářům budou následující příspěvky aspoň malou inspirací či novým poznáním.

„Aktuálně pracuji jako terénní sociální pracovník v CTPPK pod organizací Laxus z.ú. S tím, jak mě škola připravila na práci jsem spokojená. Když jsem šla na výběrové řízení, měla jsem už nějaké povědomí o organizaci, protože mi během celého studia přišlo, že se nás pedagogové snažili seznámit s řadou organizací, kde bychom mohli najít uplatnění. Cílovou skupinou naší služby jsou aktivní uživatelé návykových látek, takže jde o poměrně specifickou skupinu, ale studium na UHK mi dalo poměrně slušný teoretický základ, na který postupně stavím praktické zkušenosti. Zároveň jsem se ve škole měla možnost seznámit i se základním etickým kodexem sociální práce, který využívám každý den. Jediné, co mě mrzí je to, že PdF nenabízí více navazujících magisterských oborů, jinak bych ve studiu na UHK pokračovala i dále.“

studentka programu Sociální pedagogika (nMgr.)

„V současné době pracuji jako sociální pracovníce v Nízkoprahovém centru pro děti a mládež, které je jednou ze služeb Oblastní charity v Havlíčkově Brodě. Jedná se převážně o přímou práci s uživateli služby, kterými jsou klienti ve věku od 10 do 21 let. Přímá práce obnáší jednání se zájemcem o službu, která v sobě zahrnuje informování, kdy je klient seznámen s prostředím klubu, pravidly, jeho právy a případnými sankcemi.“

Dále se jedná o individuální plánování. Klient přijde s nějakou zakázkou a my mu vytvoříme individuální plán, na kterém mu pomáháme pracovat. Mezi další činnosti patří také realizace preventivních programů. Práce v NZDM obnáší i nepřímou práci, a to především přípravu tematických programů a vedení dokumentace.

Práci v oboru jsem našla již během přípravy na státní zkoušky. Jak mě studium na tuto práci připravilo? Určitě jsem získala rozhled v oblasti sociálních služeb, nebýt studia sociální patologie a prevence, pravděpodobně bych netušila, co to NZDM je a co vše se tam dělá. Je to hezká, rozmanitá a nestereotypní práce, která mi dává v životě smysl.“

absolventka oboru Sociální patologie a prevence (Bc.)

„Pracuji již druhým rokem v hradecké neziskové organizaci PROSTOR PRO, která má velmi široký rozptyl cílových skupin. Má několik programů/služeb, přičemž v každém z programů může sociální pedagog najít své uplatnění. Já konkrétně pracuji ve službě preventivních programů Spirála jako odborná pracovnice a lektorka programů ve školách. Náplní mojí práce je komunikace se školami – jak s řediteli nebo metodiky prevence, tak i s třídními učiteli. Také do ní patří metodická příprava jednotlivých setkání se třídou, různé aktualizace těchto tzv. plánů realizace, následná realizace programu, komunikace s třídním učitelem o kolektivu, příp. sdělení konkrétních doporučení. Také pomáhám s organizací týmu externích lektorů, kteří u nás pracují – např. svolávání porad, supervizí, domlouvání vzdělávacích seminářů apod.

Když se zamyslím nad tím, co se díky této práci učím rozvíjet, tak je to určitě v rozsáhlém měřítku práce s dětmi. Často se ve třídách vyskytují děti se specifickými potřebami, děti ze slabého sociálního zázemí, děti s PAS a další. Program je vždy potřeba přizpůsobit právě i těmto žákům tak, aby pro ně byl co nej přijatelnější, a to je pro mě někdy výzva. Také si myslím, že mi práce umožňuje více se vzdělávat, účastnit se různých kurzů, seminářů atd., což vnímám jako velké plus. Také se rozvíjím v efektivní komunikaci a asertivním jednání, organizačních schopnostech.

Co se týče otázky, jak mě studium oboru Sociální pedagogika připravilo na výkon tohoto „zaměstnání“, tak zatím vnímám, že je to hlavně ve splnění formálních požadavků (dosažené vzdělání). Zároveň ale čerpám své vědomosti z předmětů jako pedagogika volného času, vývojová, ale také sociální psychologie. Častým tématem, které ve své práci řeším je šikana v kolektivu, tudíž se mi velmi hodí právě i znalosti z této oblasti. Často mám ale pocit, že větší část vědomostí a dovedností je potřeba hledat ve formě různých přednášek nebo seminářů. Troufám si tvrdit, že v části předmětů, které jsem v rámci bakalářského studia absolvovala nebyl plně využit jejich potenciál a nepřinesly takové plody, jaké by bezesporu mohly. Abych ale skončila pozitivně, tak jsem ráda, že jsem studium absolvovala, minimálně proto, že mi ty roky na VŠ stále pomáhají ve formování osobnosti, dozvídám se často i zajímavé věci, ke kterým bych se asi sama nikdy nedostala. Jako velmi přínosné vnímám také praxe! A mohlo by jich být víc... 😊“

studentka programu Sociální pedagogika (nMgr.)

NADCHÁZEJÍCÍ UDÁLOSTI

Manipulace a členství v sektě

Kde: učebna A25, budova A

Kdy: 4. 4. 2023 od 9:00

Co můžete čekat?

- Dušan Štraus
- Učitel, výtvarníka podnikatelm autor knihy *So slonom na pleciach*
- Od narození zažíval důsledky negativní manipulace (rodina, společnost, sekta Sri Chinmoy Centrum)

Vyšetřování nejzávažnějších trestných činů II

Kde: učebna A6, budova A

Kdy: 13. 4. 2023 v čase 09:00–11:30

Co můžete čekat?

- pplk. JUDr. Jaromír Badin, MBA
- Kriminalista s více jak třicetiletou praxí vyšetřování nejzávažnější trestní činnosti na úseku násilné, mravnostní a drogové problematiky
- Dlouholetý vedoucí protidrogového oddělení na krajském ředitelství policie hl. m. Prahy
- V roce 2017 oceněn titulem Policista roku české republiky
- Člen komise rady hlavního města Prahy pro drogovou politiku

Pomáháme duši

Kde: Aula, budova A

Kdy: 26. 4. 2023 v čase 10:00–12:00

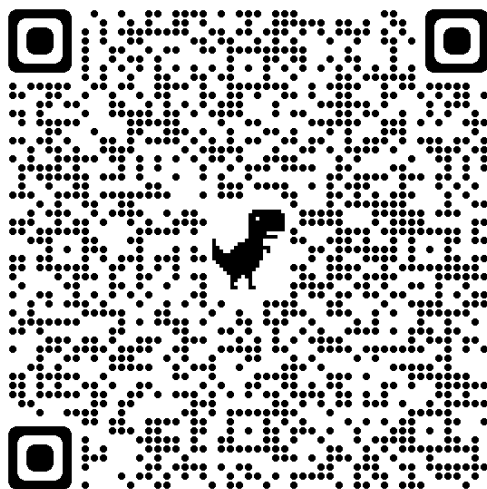
Co můžete čekat?

- Životní příběh studentky s duševním onemocněním

- 
- Náplň práce krizové interventky a peer konzultantky Bc. Elišky Kvasničkové z neziskové organizace Dáme čaj a kávu, z.s.
 - Nezisková organizace Dáme čaj a kávu, z.s. poskytuje krizovou intervenci, peer konzultace a online poradenství lidem v krizi, v náročné životní situaci a lidem potýkajícím se s duševním onemocněním

EVENTUS PRO COLLEGIS JE NA INSTAGRAMU!

Časopis Eventus pro Collegis nově najdete také na Instagramu! Stačí, když naskenujete QR kód:



KONTAKTY

Společná e-mailová adresa: eventusprocollegis@gmail.com

Redakční rada: (v abecedním pořadí)

doc. PhDr. Václav Bělík, Ph.D.

vaclav.belik@uhk.cz

PhDr. Josef Kasal, Ph.D., MBA

josef.kasal@uhk.cz

Bc. Helena Malířová

helena.malirova@uhk.cz

Anna Bublová

anna.bublova@uhk.cz

Lenka Červenáková

lenka.cervenakova@uhk.cz

Bc. Jiří Drtina

jiri.drtina@uhk.cz

Pavla Kaprová

pavla.kaprova@uhk.cz

Bc. Tereza Kluchová

tereza.kluchova@uhk.cz

Natálie Nývltová

natalie.nyvltova@uhk.cz

Veronika Řeháková

veronika.rehakova@uhk.cz

Šéfredaktor:

Bc. Jiří Drtina

Typografické zpracování:

PaedDr. Martin Knytl, MCS

martin.knytl@uhk.cz

